

Prijatelju.

Rokó podaješ mi solzán,
Samôtni svoj zapuščaš stan.

Sinjí jasnó nebesni svod,
Mračnó med svét tvoj véde hod,

Iskát stanú, iskát domú
In izgubljenega mirú.

Dobrótni Bog te spremlja naj,
In lepših dnij nebó ti daj!

Če tudi naju ločí stan,
Ljubezni tó ne hode brán.

Le bolj číslám te, ljubim bolj,
Ker vódi čist namèn te zgolj:

Da vreden bil bi, kar bi bil,
Nazáj si v svet korák zavil!

A. C. Slavin.

S v é t.

Svét je ribič zvit:
Mirno stoji,
Vabo molí,
V vabi pa trnek je skrit.
»Svét je ribič, če si ti riba,
Svét je riba, če si ti ribič!«

Svét je bučéla:
S strdjó se diči,
Ako pa róka za strd je prijela,
V róko te piči!
»Vendar pa umni čebelár
Brez strdí ni bil še níkdár.«

Svét je knjiga
S sédmimi pečáti —
K nébu ga dviga,
Kdor umè jo brati.

A. C. Slavin.

Ríbička.

Réklica lépa k vódi je tekla,
K vódi tekla, ribički rekla:
Ribička, ribička, v bístrici hladni,
Kaj ti pravim ribički jadni!
Splavaj v krníco skrito,
Mož stoji za rakíto,
Modro, modro kima,
Dolgo palico íma,
S palice vlakno visí nepovito —

Vlakno ima ódico,
Ódico skrito v vabi,
Vabo vrže v vódico,
Ribičko ž njó privabi,
Ribičko ž njó ugrabi,
Ribičko, ribičko v bístrici hladni!

Ribička govoriti ne zna,
Stari le ribič odgóvor ji dá:

»Sedem te mladih ribičev vabi,
Zá-se, deklè, svoj uk porabi!«

A. C. Slavin.

